

ONDRUSKA

Ruuskanen-Ruuska sukuseuran

sukuviesti 18

lokakuu 2012

Riihipetäjä, kuvattu kesällä 1961

Sukuseuramme tunnus on rauhoitettu rihipetäjä, joka kasvaa Siilinjärven Kuuslahdessa Rannan Asikkalan pellolla.

Lehtemme on saanut nimensä sukunimenne lähtökohtana olevasta nimestä Andreas, jonka toinen muoto on Ondrei, Ondruska. Tästä muotoutuivat vähitellen Ruska, Druska ja Ruskain sekä vuosisatojen aikana Ruuskanen ja Ruuska.

Lehtitoimikunta:

Raija Peltola
[raija.peltola\(at\)pp.sonera.net](mailto:raija.peltola(at)pp.sonera.net)

Markku Ruuskanen
[markkuj.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi)

Marita Nygrén
[marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com)

Sukuviestiin osoitetut jutut osoitteeseen:
[ondruska.sukuviesti\(at\)gmail.com](mailto:ondruska.sukuviesti(at)gmail.com)

Ondruska 18, lokakuu 2012

Ajankohtaista	2
Pääkirjoitus	3
In Memoriam	5
Sukukokous	8
Ruuskanen toi ”ronssia”	10
Sukuseuran kotisivut	12
Asutustoiminta	14
Rihipetäjä, sukuseuramme tunnus	18

Ajankohtaista

Sukukirjatoimikunnan tietoon on tullut, että joissakin ensimmäisen painoksen sukukirjoissa osassa II Ruuskanen, puuttuu sivuja 641-672.

Jos ostamassasi ensimmäisen painoksen kirjassa nuo sivut puuttuvat, ota yhteyttä **Asko Ruuskaseen p. 0500-759250**.

Seuran uudet **kotisivut** toimivat nyt Facebookissa sijaitsevine kuvagallerioineen. Tuonnempana lehdestä löytyy sivujen lyhyt esittely sekä ohjeistus kuvagallerian käyttöön.

Lehden kansikuvaan saimme vaihtelua, kun Asko löysi lisää kuvia seuramme tunnuksesta, rauhoitetusta **rihipetäjästä**. Petäjän ”muistelot” on Asko saattanut nyt kaikkien sukulaisten luettavaksi.

Suurin osa jäsenistöstä on **jäsenmaksunsa** maksanut tähän mennessä. Jos kuitenkin saat lehden mukana maksumuistutuksen, kannattaa

muistaa, että sukuseuran sääntöjen mukaan ”Sukuseuran jäsen, joka ei ole vapaa velvollisuudesta suorittaa vuotuinen jäsenmaksu, katsotaan eronneeksi sukuseurasta, jos hän on jättänyt jäsenmaksunsa suorittamatta kahdelta viimeksi päättyneeltä kalenterivuodelta.” Eli jos ei halua erota sukuseurasta, jäsenmaksu kannattaa maksaa. Vielä tänä vuonna jäsenmaksun suuruus on 25 euroa, mutta vuoden 2013 alusta lähtien 20 euroa.

Kiitos Marja-Leena Pöntiselle äitinsä Marjatta Ruuskasen muistokirjoituksesta!

Kaikenlaiset tarinat, kuvat ja muistelot lehden lukijoilta, myös siltä nuorimmalta sukupolvelta, ovat tervetulleita lehdessä julkaittavaksi.

Mikäli et halua, että juttu julkaistaan kotisivujen nettiversiossa, ilmoita asiasta jollekin lehtitoimikunnan jäsenelle tai suoraan [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com) artikkelin poistamiseksi.

Pääkirjoitus

Avauspuheenvuoroni sukukokouksessa Järvenpäässä
4.8.2012

Hyvät Ruuskanen-Ruuska sukuseuralaiset, hyvät naiset, hyvät herrat

Tervetuloa Järvenpäähän Ruuskanen-Ruuska
sukuseuran, perustamisensa jälkeiseen
kolmanteen sukukokoukseen.

Hallitus päätti, että kerromme edellisen
sukukokouksen jälkeen tiedossa olevat
poisnukkuneet jäsenemme. Toivon mukaan tästä
tulee myös perinne. Ikaalisten sukukokouksen
jälkeen heitä on viisi- ja sitä edeltävältä ajalta
kolme henkilöä:

*Anja Gustafsson, 2012; Alpo Ruuskanen, 2011;
Kaarina Henriksson, 2011; Helena Manninen,
2011; Vesa Ruuskanen, 2011; Maj-Lis
Ruohonen, 2010; Martti Ruuska, 2010; Eero
Ruuska, 2009.*

Poisnukkuneiden joukossa on varmasti monelle
tuttuja henkilöitä, nousemme kunnioittamaan
heidän muistoa.

Anja Gustafsson ehti ennen kuolemaansa toimia
sukuseuran hallituksessa noin kolmen ja puolen
vuoden ajan. Anja jätti muiston todennäköisesti
jokaiselle sukuseuralaiselle jollakin tavalla. Hän
toimitti muun muassa kirjahyllyissämme
näkyvät vaaleanruskeat sukukirjat, myös
kakkososasta otetun toisen painoksen. Ykkös-
osan hän kirjoitti lähes kokonaisuudessaan
omien tutkimustensa ja hänelle toimitettujen
aineistojen pohjalta.

Anjan siunaus- ja muistotilaisuudessa Tenholan
kirkossa ja seurakuntatalolla 9. kesäkuuta
sukuseuraa edusti hallituksen jäsenistä Lea
Kokko ja Marita Nygrén. Anjan arkulle
laskettiin sukuseuran kukkavihko.

Anja oli iloinen, ihmisten kanssa toimeentuleva
reipas ihminen. Hänellä, hyvän kirjoitustaidon
omaavana ihmisenä, olivat selkeät päämäärät

aikatauluineen sukukirjojen suunnittelusta
painatukseen asti, tietenkin hyvässä yhteistyössä
kirjatoimikunnan ja hallituksen jäsenten kanssa.
Kirjatoimikunta piti myös yhden kokouksen
Anjan ja hänen puolisonsa Kentin kutsusta
heidän kauniissa kodissaan Tammisaaren
Koskella.

Sukuseurallamme on siis perustamisensa
jälkeinen kolmas sukukokous. Olemme
saavuttaneet esikouluiän ja kymmenvuotisjuhlat
lähestyvät hyvää vauhtia. Saavutus on tämäkin.
Voisin arvella sukuseurallamme viime vuosina
menneen muutenkin ihan mukavasti.
Ensimmäisen kerran tuemme jäseniämme tänä
iltana Tuusulan Rantatiellä Ainolaan,
Halosenniemeen ja Hyrylän sillalle tehtävässä
kulttuuriretkessä linja-auto- ja pääsylippu-
kustannuksissa muutamilla euroilla. Tuki se on
pienikin. Toisekseen, jos sukukokous hyväksyy
hallituksen esityksen, ensivuodesta alkaen
jäsenmaksu pienenee viidellä eurolla. Näen ja
oikeastaan haluankin samantyyppisten tuki-
toimintojen jatkuvan myös tulevaisuudessa.
Velkaa sukuseuralla ei ole.

Nilsiässä 2008 pidetty sukukokous antoi
hallitukselle tehtävän sukukirjan julkaisemiseen
Ikaalisissa 2010. Annettu työ toteutettiin ja kirja
julkaistiin Ikaalisten sukukokouksessa. Näin
jälkikäteen ajatellen, hallitus hieman arkaili
tilatun painoksen suuruudessa ja toinen, siis
Ruuskasten osa, myytiin loppuun reilussa
vuodessa. Kakkososasta tilattu lisäpainos tuli
myyntiin juuri joulumarkkinoille viimevuoden
puolella. Mielestäni tämä kirjojen hyvä osto- ja
lukuhalu osoittaa sukumme kaivanneen ja
etsineen juuriaan jo pidemmän aikaa.
Sukututkija Markulle lausun meidän kaikkien
yhteiset kiitokset tämän lukutarpeen täyttymisen
mahdollistumisesta.

Sukukokouksen antamat tehtävät eivät
loppuneet Nilsiään, hallitus sai niitä myös
Ikaalisissa. Meillä on nyt oma vaakuna-
postimerkki. Miten paljon sitä on hankittu, ei
tilastoidu, sillä postimerkin osto tapahtuu
kotona tietokoneen välityksellä. Olen itse

merkkiä tilannut kaksi eri kertaa. Seppo Ruuskasen laatimilla hyvillä ohjeilla ja Itellan selkeällä ohjelmalla se onnistui minultakin molemmilla kerroilla.

Toinen uusi hankinta on viiri, se julkistetaan tämän kokouksen aikana ja paikalla olevat ennakkotilaajat saavat sen mukaansa. Viiriä on julkistamisen jälkeen saatavana halukkaille hintaan 55 euroa kappale. Viirin koko 45x400 cm tarkoitettu 8 ja 9 metrin tankoihin, valmistajan antaman ohjeen mukaisesti sen voi ihan hyvin nostaa myös kymmenen metrin tankoon.

Uudet kotisivut sukuseuralla ovat olleet käytössä valokuvia vaille jo hyvän aikaa. Valokuvat sinne tulivat nähtäville tällä viikolla. Kiitos työstä Marita Nygrénille ja tyttärellesi. Vanhat kotisivut poistuvat käytöstä vuoden lopulla. Vanhalta kotisivulta siirtyminen uusille kotisivuille tapahtuu automaattisesti. Uusien kotisivujen osoite on www.ondruska.fi

Kun esi-isämme ja -äitimme menneinä vuosisatoina lastensa kanssa vaelsivat Karjalan korpia nyky-Suomen alueelle, ei käsitteitä retkeily tai matkailu tunnettu. Mielessä oli vain jokapäiväisen elannon hankkiminen, mistä ruoka huomiseksi. Metsästysretket, joita ei millään muotoa nykykäsityksellä voi pitää matkailuna, miehillä olivat päivien, ehkä viikkojenkin mittaisia. Kotitorppaan jääneet vaimo ja lapset söivät sinä aikana aikaisemmin saalistettua ja ehkä myös kaskitilkun antimena

saadusta viljasta tehtyä ruokaa.

Tänä päivänä on aika toisin. Sanotaan, että matkailu avartaa, se pitää paikkansa sukummeikin kohdalla. Ruuskasia ja Ruuskia löytyy eripuolelta maapalloa. Löytyypä suvustamme olympiamitalistikin, Sylviä Ruuska. Hän voitti Yhdysvaltojen joukkueessa Melbournen olympiakisoissa 1956 uinnissa 14-vuotiaana kaksi mitalia, hopeaa ja pronssia. Toivotaan Antti Ruuskaselle Lontoossa pitkää keihäskaarta ensikeskiyökkönä ja viikonvaihteessa. Matkailun ja työn kautta moni Ruuskanen ja Ruuska ovat saaneet puolison eripuolilta maapalloa. *(Huom. Antti voitti Lontoossa keihäänheitossa pronssia!)*

Joukkomme on perustamisen jälkeisistä sukukokouksista henkilölukumäärältään pienin, noin sata, tätä ei millään muotoa voida kuitenkaan pitää pienenä, joten ei anneta sen häiritä kokouksen kulkua. Pidetään, savolaisittain sanottuna, lupsakka ja keskusteleva kokous.

Hyvät Ruuskanen-Ruuska sukuseuralaiset, tervetuloa Hotelli Scandikiin Järvenpään sukukokoukseen.

Näillä avaussanoilla julistan sukukokouksen avatuksi.

Asko Ruuskanen, Viljelijäntie 16, 70260 Kuopio, puh. 0500 759250, sähköp. asko.ruuskanen@kolumbus.fi

Sukuviirin paljastaminen 4.08.2012 / kuva Iris Humala

In Memoriam

Anja Gustafsson

Anja Gustafsson ja myönnetty standaari

Ikaalisten sukukokouksessa 2010

Anjan muistotilaisuus 9.6.2012

Hyvät Anjan sukulaiset ja ystävät

Anja lähetti Ruuskanen-Ruuska sukuseuran hallituksen jäsenille viestin ennen maaliskuussa pidettyä hallituksen kokousta, ettei voi saapua ja että on valmistautumassa leikkaukseen menoon. Viestin sävy oli toiveikas ja tarkoitus oli osallistua kesällä järjestettävään sukukokoukseen. Hän oli jo aikaisemmin ilmoittanut jättävänsä hallitustyöskentelyn tämän kauden lopussa.

Kevään kuluessa muistui monesti mieleen ajatus Anjan voinnista. Sitten tuli yllättävä tieto huhtitoukokuun vaihteessa, viesti sairauden vakavuudesta ja ettei mitään ole tehtävissä. Miten monta kertaa suunnittelin ottavani

yhteyttä, soittamista, mutta se jäi ajatuksen tasolle. Miten vaikeaa ja rohkeutta vaativaa on kohdata ihminen ja sanoa oikeat sanat ja mitkä ne sitten olisivat. Sitten tuli viesti: nyt se on tapahtunut, niin pian.

Anja tuli valituksi sukuseuran hallituksen jäseneksi Nilsin kokouksessa 2008. Kaisa Miettinen Siilinjärveltä ehdotti Anjan valitsemista. ”Anjasta jäi minulle myönteinen kuva ihmisenä jo puhelinkeskustelun perusteella, kun soitin hänelle pyytäessäni häntä hallitukseen minun jäädessäni pois. Myöhemmin tapasin hänet kotonani hänen tullessaan naapurihotelliin yöksi. Aamulla vein hänet Leppäkaarten sukulaispaikkaan. Anjahan on ollut siellä mummonsensa luona lapsuuskesiään. Kaksi vuotta sitten sukukokouksessa Ikaalisissa hän tuli minua tervehtimään ja vaihdoimme ajatuksia. Yhdistikö meitä sama lapsuuspitäjä Siilinjärvi ja sen ihmiset, kun hänen kanssaan oli niin helppo keskustella. Näin muisteli Kaisa liikuttuneena soittaessani hänelle ja kertoessani kuolinviestin. Hän lisäsi myös Anjan olleen kantava voima sukukirjatoimikunnassa ja kirjoja tehdessä.”

Nilsin kokouksen tärkein päätös oli sukukirjan aikaansaaminen. Sukukirjatoimikuntaan hallitus valitsi sukuseuran varapuheenjohtajaksi valitun Anjan lisäksi sukuseuran puheenjohtajan Asko Ruuskasen, sihteeri Markku Ruuskasen ja myös hallituksen jäsenen Lea Kokon. Ensimmäinen kokous pidettiin 20.4.2008 minun, Lean luona Helsingissä, seuraava Rajamäellä Markun kotona ja 9.5.2009 vierailimme Tenholassa Anjan ja Kentin komeassa entisöidyssä maalaistalosta kodiksi muutetussa talossa ja viimeinen etappimme oli Kuopiossa Askon luona. Olimme saaneet suunnitelmat valmiiksi kirjan toteuttamiseksi. Totesimme myös, että materiaalia on niin paljon, ettei se mahdu yksien kansien väliin. Ratkaisuksi tuli erillinen tekstiosa ja erilliset sukutauluosat.

Itsestään selvää oli kuka kirjoittaa tekstiosan,

tiesimmehän Anjan tietokirjailijataustan. Lisäksi Anja oli tehnyt selvityksen Kaaraslahden seudun kylistä ja tutkinut myös omaa sukuaan ja sen taustoja. Anja puursi tekstiosan kanssa ja taitavana tekstin tiivistäjänä ja nopeana kirjoittajana sai senkin kirjan valmiiksi Ikaalisten kokoukseen vuonna 2010. Useita tietokirjoja ja myös dekkareita julkaisseen Anjan tiedot kirjojen painokuntoon saattamiseksi ja painotalon valinnassa ja sittemmin painatukseen liittyvissä asioissa olivat merkittävät. Kirja on saanut hyvän vastaanoton ja Sukuseurojen keskusliiton lehdessä kirjoja arvioiva Heikki Manninen toteaa, että ”Ruuskasia ja Ruuskia voi onnitella hyvästä sukutietopaketista.”

On murheellista, että joudumme jättämään jäähyväiset Anjalle ilman hänen läsnäoloaan tässä tilaisuudessa eikä kesän kokouksessa. Emme voineet kiittää häntä henkilökohtaisesti, mutta välitämme sukuseuran hallitukselta ja seuramme puheenjohtajalta Askolta myös henkilökohtaisen osanoton tervehdyksen Kentille, jonka kanssa hän on useaan otteeseen ollut yhteydessä. Lisäksi hän pyysi muistuttamaan Anjan iloisuudesta, määrätietoisuudesta ja ammattimaisista otteista kirjojen toimittamisessa. Omasta puolestani totean lisäksi tutustuneeni Anjan toiseen puoleen, puoleen dekkaristina, jossa hän hyödynsi taidehistorian tuntemustaan. Matkassamme kokouksiin tutustuimme ja tuli tämäkin puoli asiasta esille.

Kiitos Anja!

Lea Kokko

Äitini, Marjatta Ruuskasen matka Karjalasta Etelä-Pohjanmaalle.

Elettiin talvisodan aikaa. Isäni ylistarolainen Jaakko Aila oli saanut määräyksen lähteä sotaan. Isä haavoittui Taipaleenjoen- ja Särkisyrjän taisteluissa. Hänet oli komennettu kouluttajaksi Lappeenrannan varuskuntaan perustettuun koulutuskeskukseen. Silloin vielä hän ei tiennyt, että hänen elämäkumppani asuu varuskuntaalueella olevassa kerrostalossa.

Ukkini Johannes (Janne) Ruuskanen (Taulu 1509) toimi ratsuväepelinä varuskunnassa. Aune Ruuskanen os. Tilli oli kotiäiti. Heillä oli 4 lasta, äitini Marjatta Ruuskanen oli heistä vanhin. Äiti oli nuori tyttö, hän oli lottana varuskunnan keittiöllä. Äiti oli myös ahkera

partiolainen. Hän oli myymässä arpoja Lappeenrannan torilla, nuori luutnantti Etelä-Pohjanmaalta Jaakko Aila oli myös torilla ja osti arpoja. Se oli hetki, kun nuoret tapasivat ensi kerran. En tiedä, oliko se rakkautta ensisilmäyksellä, siitä alkoi yhteinen elämänmatka.

Isäni oli äitiä 10 vuotta vanhempi, nuoret menivät kihloihin 22.5.1942. Isän veli kaatui Särkisyrjän taistelussa. Tapahtuma muutti myös nuorten suunnitelmia, sillä paappani Iisakki Aila pyysi isääni jatkamaan tilanpitoa kotitilalla Ylistaron Kylänpäässä. Nuoret vihittiin 7.3.1943. Äitini oli 18-vuotias muuttaessaan Etelä-Pohjanmaalle. Elettiin jatkosodan aikaa, isäni oli sodassa ja äitini aivan yksin uudessa vieraassa ympäristössä. Perheessä asuivat appivanhemmat, isän sisar, veli ja mumman setä puolisoineen.

Oli se varmaan kulttuurisokki, karjalaisen ja pohjalaisen ero on kuin yö ja päivä. Äitini oli iloinen, puhelias ja lähimmäisestä välittävä nuori tyttö ja pohjalaiset olivat totisia ja vähäpuheisia. Kaikki työtkin olivat uusia, mutta reippaana, ahkerana ihmisenä hän päätti opetella hoitamaan eläimiä, lypsämään lehmiä, juottamaan vasikat, ruokkimaan siat ja kanat, kirnuamaan maidosta voita, liottamaan pellavat ja valmistamaan langat, joista kudottiin liinat, lakanat ja paljon muuta.

Ikävä oli suuri niin isääni sodassa ja vanhempia Lappeenrannassa. Pitkän matkan takia heitä näki niin harvoin. Sota loppui, elämä helpottui, kun oli rakas puoliso jakamassa murheita. Meitä lapsia syntyi 4. Illat kuluivat pyykin pesussa ja vaatehuollossa. Kaksitoista vuotta äitini oli miniänä. Muiden töiden lomassa isä alkoi rakentamaan omaa kotia. Äidillä päättyi aikajakso, jossa oppi paljon uusia töitä.

Heinäkuussa 1955 uusi koti navettoineen oli valmis. Kaikki oli aloitettava alusta, yhdessä töitä tehtiin oman perheen hyväksi. Päivät olivat

pitkiä ja työntäyteisiä, meidät lapsetkin opetettiin tekemään kaikkia töitä. Meillä oli hyvä ja turvallinen koti. Usko Vapahtajaan oli voima, jolla äitini jaksoi nämä elämän vaiheet. Hänellä oli vahva usko, että Jumalan armo hänellekin riittää. Äiti piti pyhäkoulua 50 vuotta. Se oli tärkeä tehtävä hänelle. Hän kuului osuuspankin ja koulun johtokuntaan.

Vuonna 1996 isäni kuoli, se oli äidille ylipääsemättömän raskas hetki. He olivat yli 50 vuotta kasvaneet yhteen, isä oli äidin tukipilari tällä elämänmatkalla. Äidille rakkaita olivat 10 lastenlasta ja 25 lastenlastenlasta. Rakkaus heihin antoi voimaa elämän viimeisinä vuosina. Äiti oli suuri esirukoilija, nyt ovat rukoilevat kädet rauenneet.

Saattelimme äidin isän viereen haudanlepoon 7.1.2012 Karjalaistytön matka oli päättynyt. Matka oli rikas, vaikka alku olikin raskas ja paljon ehti kyyneleitä virrata. Äiti huolehti hyvin perheestään ja oli aivan mahdoton murehtimaan jokaisen puolesta. Etelä-Pohjanmaalla äiti kaipasi eniten Karjalan järviä ja muisteli aina Karjalan kevättä.

Kiitollisina muistamme vanhempiamme rakkaudesta ja huolenpidosta. He antoivat meille lapsille hyvät eväät elämään ja tukevat juuret kotipellon multa.

*Ja meidän polkuamme saa taas lapsemmekin taivaltaa,
he kyntää kerran peltomme ja uskaa kuin me uskomme*

Isän ja Äidin lempivirsi 577

Rakkaudella vanhempiamme muistaen tytär

Marja-Leena Pöntinen

***Ruuskanen-Ruuska-sukuseura kokoontui
Järvenpäässä sadan hengen voimin***

Kuva Iiris Humala

Ruuskanen-Ruuska sukuseura ry piti neljännen sukukokouksensa Järvenpäässä sijaitsevassa hotellissa Scandicissa 4.8.2012. Kokouksen osallistujia oli eri puolilta Suomen ja Ruotsistakin saakka yhteensä sata henkeä. Ennen varsinaista kokousta kuultiin mielenkiintoinen esitelmä taikuudesta 1700-luvun lopulla. Esitelmän pitäjäksi oli saatu tohtorikoulutettava Emmi Lahti ja esitelmän aihe oli ”Ruumiin luita, arkun nauvoja ja kirkon kiertelyä”.

Taikuutta 1700-luvun lopulla

Taikuuden harjoittajia olivat Lahden mukaan 1700-luvun loppupuolella miehet. Tavalliset henkilöt käyttivät taikoja tehdessään apuna taikuuseksperttejä, jotka osasivat oikeat loitsut ja taikuuden harjoittamistavat. Erityisasemassa oli hautausmaiden ja niihin haudattujen henkilöiden käyttäminen apuna taikuudessa. Haudattujen henkilöiden eli kirkonväen uskottiin taikojen avulla nousevan haudoistaan avuksi, jotta haluttu lopputulos saataisiin varmistettua. Taikoja tehtiin yleisimmin sairauksien parantamiseksi tai varastettujen tavaroiden takaisinsaamiseksi. Myös kotipiiriin ja maanviljelyyn, metsästykseseen ja kalastukseen liittyviä taikoja tehtiin paremman lopputuloksen saamiseksi.

Varsinaisessa sukukokouksessa hallituksen

puheenjohtajaksi valittiin edelleen Asko Ruuskanen Kuopiosta ja varapuheenjohtajaksi edesmenneen Anja Gustafssonin tilalle Outi Rytönen Pielavedeltä. Muiksi hallituksen jäseniksi valittiin uudelleen Reino Ruuskanen Järvenpäästä, Seppo Ruuskanen Heinolasta ja Markku Ruuskanen Nurmijärveltä, Lea Kokko ja Marita Nygrén Helsingistä sekä Jorma Ruuska Tampereelta. Uutena jäsenenä hallituksen valittiin Raija Peltola Mäntsälästä. Toiminnan-tarkastajina jatkavat Jali ja Olli-Mikko Ruuskanen sekä varalla Jukka Immonen. Hallituksessa ovat edustettuina Rantasalmen, Nilsiän ja Maaningan sukuhaarat Ruuskanen-sukuhaarojen puolelta sekä Kaukolan ja Viitasaaren sukuhaarat Ruuskanen-sukuhaarojen puolelta. Sukuseuran uudet kotisivut ovat käytössä osoitteessa www.ondruska.fi/ ja valokuvat on tallennettu sukusivujen kautta aukeaville sukuseuran Facebook-sivuille.

Kokousväki sai tietoa DNA-tutkimuksesta

Kokouksen loppupuolella Tuomo Rytönen esitelmöi DNA-tutkimuksista ja niiden käytöstä sukuseurojen sukututkimuksen apuna. Tutkimus perustuu kromosomimuutoksiin Y-kromosomissa ja niiden perusteella voidaan määrittää haploryhmä, johon suvun edustajat kuuluvat. Tutkimuksen avulla voidaan selvittää, onko samaa sukunimeä käyttävillä henkilöillä yhteinen esi-isä menneisyydessä. Sukukokous päättyi kokouskahveihin ja pääosa kokousyleisöstä siirtyi busseilla kiertojelulle Tuusulan Rantatien maisemiin. Kiertojeluuun sisältyivät Ainolan ja Halosenniemen asiantuntevien oppaiden esitykset ja tutustuminen näihin taitelijakoteihin.

Loppuhuipentumana oli käynti Hyrylän Koskensäällä, jossa Pohjois-Savossa kuuluisa Rosvo-Ruuskanen oli joukkoineen tavattu karkumatkallaan Viaporin linnoituksesta vuonna 1833. Rosvojoukko jäi lopulta kiinni Hyrylän Kettulinnassa ja Rosvo-Ruuskanen sai kuolemantuomion Turun hovioikeudessa. Tuomio muutettiin karkoitukseksi Siperiaan Senaatin Oikeusosastossa ja matka kohti Siperiassa sijaitsevia Nertsinskin hopeakaivoksi alkoi vuonna 1835. Sen jälkeen Rosvo-Ruuskasesta ei ole kuultu halaistua sanaakaan.

Markku Ruuskanen

Kiertoaajelu Tuusulan kulttuurimaisemissa ja Rosvo-Ruuskasen jäljillä

Sukukokouksen iltaohjelmaksi oli kiertoaajelu Tuusulanjärven maisemissa ja tutustuminen muutamisiin Tuusulan kulttuurikoteihin, sekä käynti Rosvo-Ruuskasen kiinniotto paikoilla.

Leppoisan ja mielenkiintoisen sukukokouksen jatkoksi lähdimme kahdella bussilla tutustumaan lähitienoilla oleviin Ainolaan ja Halosenniemeen sekä kiertelimme Rantatien ja Kirkkotien kautta Koskenäensillalle.

Ainola

Ensimmäisenä kohteenamme oli Ainola, säveltäjämestari Jean Sibeliuksen koti, aivan lähellä Rantatien Taiteilijayhdyskuntaa. Opas kertoi mielenkiintoisia asioita mestarin ja hänen perheensä elämästä talossa ja taiteilijayhteisössä. Sitten kiertelimme talossa ja puutarhassa, sekä kävimme Sibeliusten hautapaadella. Se oli kauniilla paikalla, omenapuiden katveessa pihapuutarhassa, lähellä taloa. Sieltä oli aikoinaan näköyhteys järvelle, mutta nykyisin rannan puut ovat peittäneet näköyhteyden. Mielenkiintoinen vierailukohde, kannattaa käydä katsomassa.

Kuva Raija Peltola

Kiertoaajelu jatkui Rantatielle, ohi monien tunnettujen kulttuurikotien, joihin tällä kertaa ei ollut aikaa ja mahdollisuuksia tutustua. Siellä ovat Järnefelttien kodit, Erkkola, Juhani Ahon talo, Aleksis Kiven kuolinmökki, Lotta Svärd museo ja muita mielenkiintoisia kohteita, kuten Krapin tila, joka nykyisin on golf-keskus ja ravintola, sekä museo- ja kesäteatteripaikka.

Jatkoimme matkaa Pappilantien kautta Kirkkotielle ja Koskenmäen sillalle. Pappilan tien varressa oli talo, jonka pihapiirissä Rosvo-Ruuskasen lopullinen kiinniotto tapahtui ja kiivaassa ammuskelussa kuoli kiinniottajista yksi nuorimies.

Kuva Raija Peltola

Koskenmäen sillalla emme voineet pysähtyä, koska se on nykyään vain kevyenliikenteen käytössä, joten ajoimme vain ohi ja kuvasin sillan bussin ikkunasta. Kävimme käännyessä läheisessä liikenneympyrässä ja tulimme samaa reittiä takaisin Rantatielle ja viimeiseen mielenkiintoiseen tutustumiskohteeseemme.

Halosenniemi

Rantatien loppupäässä sijaitseva Halosenniemi on komea hirsilinna, kallioisella niemennokalla Tuusulajärven rannalla, omassa rauhassaan. Taidemaalari Halonen on itse suunnitellut ja rakennuttanut talon perheelleen asunnoksi ja ateljeeksi. Opas kertoi paljon tarinoita heidän ja

taiteilijayhteisön elämästä Tuusulassa ja maailmalla.

Kuva Raija Peltola

Lopuksi kiertelimme katsomassa taloa ja näyttelyä jonka teemana oli Italia. Siellä oli maalauksia Haloselta itseltään ja useilta muilta taiteilijoilta jotka olivat maallanneet samoissa maisemissa Italiassa. Teokset olivat hyvin monenlaisia ja -tyylisiä. Niitä olisi voinut tutkailla pitempäänkin, mutta aika oli rajallista ja ympäristön tutkimisen ja maisemien katselun jälkeen palasimme takaisin hotellille.

Kuulumisten vaihdon jälkeen oli kotiinlähdönaika niille, jotka eivät jääneet seuraavan

päivän ohjelmiin. Minunkin piti lähteä viemään pientä sukulaispoikaa junamatkalle ja kotiin, seuraavan päivän uusien tapahtumien pariin.

Kiitokset kaikille osallistujille ja retkioppaillemme mukavasta kiertoajelusta Tuusulan kulttuurimaisemissa!

Iloisiin näkemisiin taas parin vuoden päästä jossain mielenkiintoisessa paikassa Jyväskylän seutuvilla!

Raija Peltola

Vielä kerran Halosenniemen maisemaa

Kuva Raija Peltola

Ruuskanen toi ”ronssia”

Ruuskanen-Ruuska sukuseura onnittelee Antti Sinua pronssiheiton johdosta. Jatka samaan malliin, jospa vaikka seuraavissa olympialaisissa kultaa tulee. Asko Ruuskanen, puheenjohtaja Ruuskanen-Ruuska sukuseura

Puheenjohtajan lähettämä onnitteleviesti heti pronssiheiton jälkeen

Ruuskanen kruunasi SM-kisat

Lähteet: Yle.fi ja sanomalehdet Savon Sanomat ja Länsi-Savo

Olympiapronssi Antti Ruuskaselle

Useista vastoinkäymisistä eri kisajoukkueiden valinnoissa kärsinyt Antti Ruuskanen osoitti lopulta olevansa mies paikallaan olympiafinaalissa. Ruuskanen paiskasi pronssituloksen lopulta viidennellä heittokierroksella (84,12 m) ja sysäsi samalla Tero Pitkämäen alas

mitalikorokkeelta. Pitkämäki oli lopulta kilpailun viides (82,80 m). Ari Mannio ei selviytynyt kolmelle viimeiselle heittokierrokselle (78,60 m) ja oli lopputuloksissa 11.

Olympiapronssia voittanut Pielaveden Sammon **Antti Ruuskanen** sai palkinnon ansiokkaasta menestyksestään sunnuntaina. Pielaveden kunnan ja Pohjois-Savon liiton yhteinen lahja Ruuskaselle oli viisimetrinen Bella-vene.

”Muistimme, että Antti on kalamies. Ja kalamieshän tarvitsee veneen” Pielaveden kunnanjohtaja Mika Sivula sanoi. Ruuskasen kunniaksi järjestettiin torilla mitalijuhlat, jossa paikalla oli luonnollisesti myös itse pronssimitalisti. Varovaisen arvion mukaan juhlijoita oli 2 500, mikä on puolet kunnan asukasluvusta. Ruuskanen kiitteli kovasti ja oli tyytyväinen, että tori oli tupaten täynnä väkeä.

Antille myös SM-kultamitali

Kalevan kisat kruunasi sorsametsän nuotiolta virityksen hakenut Antti Ruuskanen kiskaisemalla Suomen mestariksi tuloksella 87,79. Tulos syntyi viimeisellä kierroksella ja Ruuskanen nousi kisan kärkeen.

”Tajusin, että hyvin lähti, mutta muuta en muista, enkä oikein nähnytäkään mitään. Siinä vain rähmällään tiirailin, että voipi mennä pitkällekin. Useampi sorsa olisi sillä heitolla saattanut tipahtaa” Ruuskanen kuvasi voittoheittojaan. Kalevan kisojen keihäs oli paras yleisurheilun lajikelipailu Suomessa tänä kesänä. Ruuskasen jälkeen toiseksi sijoittunut Ari Mannio heitti 84,62. Tero Pitkämäki joutui tyytymään pronssiin tuloksella 83,48.

”Hirvosen Jarmo ilmestyi sinne kentän reunalle vinoilemaan, että rupeahan heittämään. Pakkohan se oli manageria totella, on se sen verran äksy mies” Ruuskanen virnisti. Hirvonen seurasi kolme kierrosta pääkatsomosta, kunnes kantti petti ja mies vaihtoi keihäsapaikan taakse huutelemaan. ”Eihän niitä Antin ensimmäisiä sipaisuja oikein kestänyt katsella. Oli käytettävää vanhaa konstia, kuinka leppoisa mies saadaan ärtymään” Hirvonen myönsi tekonsa.

Voittotulos kruunasi Ruuskasen kesän. ”Vaikka vähän sairastelua olikin, niin kyllä tämä oli oikea superkesä. Eliittikisojen ykkösurheilija, Sm-kulta, olympiapronssi ja tulihan se oma ennätyskin. Loppukesän Ruuskanen aikoo nautiskella ilman tulospaineita. Ruotsi-ottelu ensin, sitten jotain muuta ja kauden päätöskisa Parikkalassa syyskuun puolivälissä, siellä tavataan” mestari heitti kutsun katsojille. Aki Parviaisen valmennus on tuottanut Ruuskasen mukaan hyvin marjoja ja lisää saalista halutaan. ”Kunhan kaikki syksyn ruljanssit saadaan ohi, niin sitten innolla harjoittelemaan. Itseluottamusta, varmuutta ja viisautta on tullut lisää. ”Nyt kun tuli vielä mukava piikki kesän heittoihin, niin mikäs tässä on ollessa” Ruuskanen myhäili.

Antti sukukirjassa

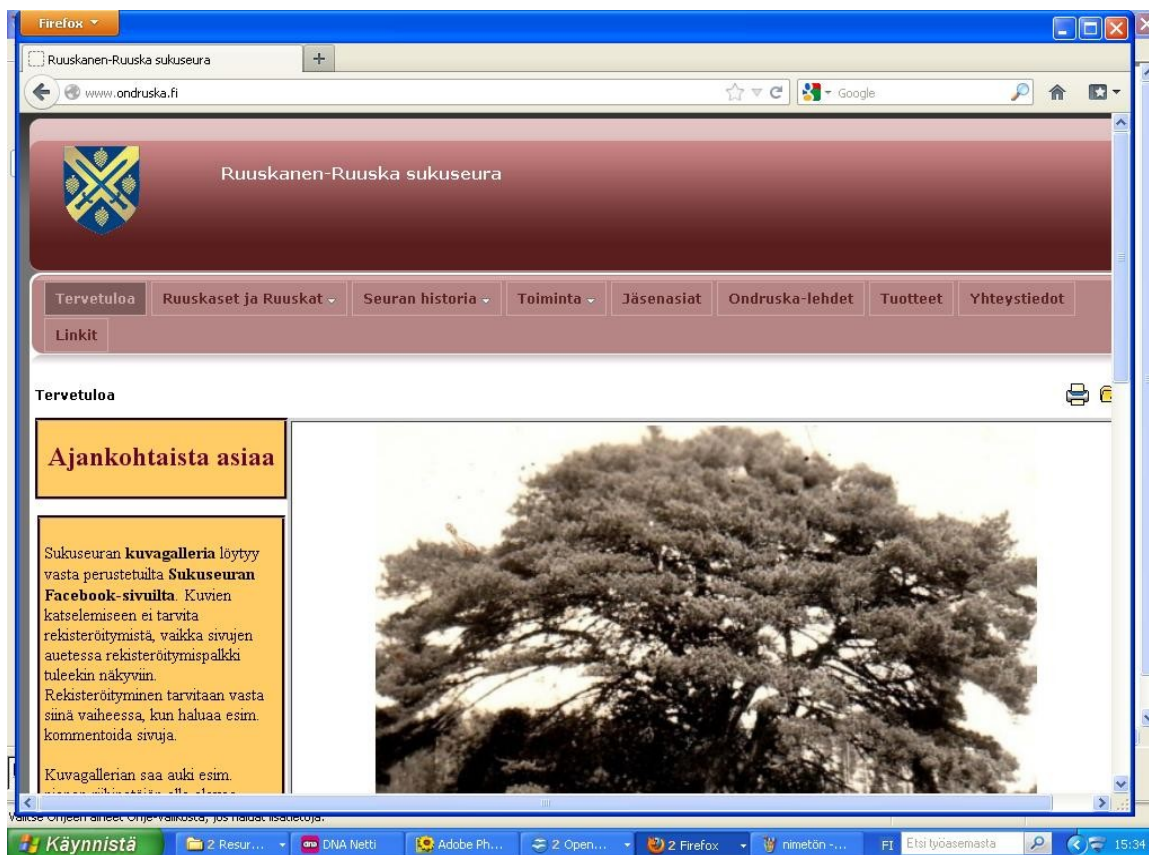
Antti Hermanni Ruuskasen tiedot on sukukirjassamme II osan sukutaulussa 1923 (Ensi painos) ja sukutaulussa 2131 (Toinen painos). Antin vanhemmat ovat Pekka Ruuskanen ja Aulikki os. Laukkanen. Antti on syntynyt Pielavedellä ja kuuluu Juho Matinpoika Ruuskasen sukuhaaraan Kasurilasta.

Markku Ruuskanen

Sukuseuran kotisivut

Ruuskanen-Ruuska-sukuseuran uudet kotisivut ovat olleet toiminnassa maaliskuun puolivälistä lähtien. Elokuun sukukokouksen jälkeen myös kuvagalleria on ollut käytössä.

Sivujen osoite on www.ondruska.fi, mutta ne löytyvät myös google-haulla esim. sukuseuran nimeä käyttäen.

Kuvagalleriasta löytyy sukumme historiaan ja seuran toimintaan liittyviä valokuvia. Kuvat löytyvät Sukuseuran Facebook-sivuilta, jonne pääsy on linkitetty seuran kotisivuilta.

Reitti kaikkien kuvien katseluun

Tervetuloa (Etusivu)

Ajankohtaista-otsikon alta löytyy linkki sukuseuran **kuvagalleriaan**, joka on **Sukuseuran Facebook-sivuilla**. Linkki kuvagalleriaan: **Sukuseuran Facebook-sivut**.

Kuvien **katseluun ei tarvitse rekisteröityä** vaikka sivujen auetessa rekisteröitymispalkki tulee näkyviin. Rekisteröityminen tarvitaan vasta siinä vaiheessa, kun haluaa esim. kommentoida kuvia tai sivuja.

Kuvagallerian saa sitten auki **Kuvat**-valikkoa klikkaamalla.

Jos haluaa katsella vain sukukokousten kuvia, löytyy toinenkin reitti.

Yläpalkista valitse **Toiminta**

Sukukokous (2012, 2010, 2008 ja perustamiskokous)

Kuvia sukukokouksesta- linkistä pääsee suoraan tarkastelemaan valitussa sukukouksessa otettuja kuvia.

Mitä seuran kotisivuilta löytyy?

Tervetuloa (Etusivu)

Sivulla tiedotetaan ajankohtaisista asioista.

Ruuskaset ja Ruuskat

Sivulta löytyvät sukutaulut on rajattu niin, että vuoden 1910 jälkeen syntyneet, jotka mahdollisesti ovat vielä elossa, on poistettu. Tarkemmat sukutaulut löytyvät Ruuskanen-Ruuska sukukirjoista osa II: Ruuskaset ja osa III: Ruuskat

Seuran historia

Tarinaa mm. perustamiskokouksesta ja nimen historiasta

Toiminta

Sivulta löytyvät mm. sukukokousten asiakirjat ja valokuvat, seuran säännöt ja nykyisen hallituksen kokoonpano

Jäsenasiat

Seuraan liittyminen, jäsenmaksut yms.

Ondruska-lehdet

Tähän mennessä julkaistut seuran lehdet julkaistaan myös kotisivuilla.

Kaikenlaiset tarinat, kuvat ja muistelot lehden lukijoilta, myös siltä nuorimmalta suku-polvelta, ovat tervetulleita lehdessä julkais-tavaksi.

*Mikäli jotain juttua, minkä olet kirjoittanut, et halua nettiversioon, pyydän ottamaan yhteyttä johonkin lehtitoimikunnan jäseneseen tai suoraan **marita.nygren(at)gmail.com** artikkelin poistamiseksi.*

Tuotteet

Kirjojen, postimerkkien, viirin ja standardin tilausohjeet ja hinnat

Yhteystiedot

Seuran ja sen toimintaan liittyvien henkilöiden yhteystiedot

Linkit

Kuntien ja asuinalueiden sekä sukututkimuslinkkien lisäksi sivulta löytyy seuran jäsenten omia kotisivulinkkejä.

*Jos sinulla on omat kotisivut ja haluat jakaa ne suvun katseltavaksi, lähetä kotisivulinkkisi seuran sähköpostiosoitteeseen: **ruuskanen.ruuska(at)ondruska.fi** tai suoraan **marita.nygren(at)gmail.com***

Sivujen päivityksiä hoitelee Marita Nygrén

Asutustoiminta

Lähde: Rintamalta raiviolle. Sodanjälkeinen asutustoiminta 50 vuotta. toimittanut Erkki Laitinen. Atena Kustannus Oy Jyväskylä, Gummerus Kirjapaino Oy 1995.

Nälkävuodet 1860-luvulla pakottivat vanhan maatalouden kriisin kautta muuttumaan uudenlaiseksi maanviljelyksi, joka perustui leipäviljan viljelyn ohella karjatalouden harjoittamiseen entistä enemmän. Karjatalous tarvitsi heinämaita ja rehuviljaa. Etelä- ja Länsi-Suomessa tämä merkitsi voimakasta peltoviljelyn tehostamista ja Itä-Suomessa siirtymistä kaskitaloudesta lypsykarjanhoitoon. Pellonraivaus voimistui ja metsätalouskin alkoi kehittyä. Koulutus, neuvonta ja jalostus tehostuivat maataloudessa. Rahaa saatiin maidosta jalostetun voin myynnistä ja rahalla voitiin ostaa myös leipäviljaa ulkomailta. (Laitinen s. 29-40).

Autonomian ajan vaikeimpia ongelmia oli maaseudun tilattoman väestön kysymys. Väki lisääntyi voimakkaammin kuin toimeentulon lähteet. Maatalousvaltaisessa yhteiskunnassa säätykierto toimi vain alaspäin, kun talollisten nuorimmat lapset jäivät talottomiksi vanhimman pojan saadessa yleensä koko tilan haltuunsa. Muuttoliike toimi tilattoman väestön varaventiilinä. Etelä-Suomi alkoi houkuttaa väestöä koko Suomesta, Tampere houkutteli Keski- ja Länsi-suomen väestöä ja Viipuri, Pietari sekä Kymenlaakson teollisuusalueet Itä-Suomessa asuvia.

Maakysymys kärjistyi 1900-luvun alussa ja osaltaan johti sisällissotaan. Suomen itsenäistymisen jälkeen tehtiin suuri maareformi, joka toteutui vuoden 1918 torpparilain avulla. Vuokramaata viljelleet saivat omistukseensa hallitsemansa torpan peltoineen ja metsineen tilanomistajalle maksettavaa kohtuullista korvausta vastaan. Myös mäkitupalaiset saivat oman talonsa omistukseensa. Torppiin oli mahdollista lunastaa enintään 10 hehtaaria viljeltyä tai viljelyskelpoista maata ja korkeintaan 20 hehtaaria metsämaata. Alle

kahden hehtaarin tilat olivat mäkitupia, jotka nyt nimettiin asuntotiloiksi. Torpat nimettiin viljelystiloiksi. Myös valtion metsämaille voitiin perustaa 5-15 hehtaarin peltoalan suuruisia viljelystiloja, joissa metsämaata voi olla korkeintaan 20 hehtaaria Etelä-Suomen alueella.

Asutuslakeja uudistettiin 1920-30-lukujen aikana. Viljelystiloja tehtiin vuoteen 1939 mennessä yhteensä 24.000 ja asuntotiloja 13.600 kappaletta. Asutustoiminta vaikutti näin noin 200.000 suomalaisen elämään. Tilojen määrään vaikutti nälänhädän opetukset, joka aiheutti tarpeen elintarvikkeiden omavaraisuudesta. Pellonraivauksella pyrittiin lisäämään viljelysmaata. Kokonaispeltoala nousi vuosisadan alusta vuoteen 1941 mennessä 480.000 hehtaarilla, vaikka talvisodassa menetetyt 270.000 hehtaaria oli jo poistettu määrästä. (Laitinen, 41-48).

Neuvostoliittoa vastaan käydyn talvisodan jälkeen Suomen oli asutettava 420.000 henkeä siirtoväkeä, joista valtaosa oli karjalaisia. Heistä yli puolet oli saanut elantonsa maataloudesta. Aluksi siviiliväestö siirrettiin suunnitelmien mukaan pääosin Vaasan, Turun ja Porin sekä Kuopion lääneihin. Hämeen lääniin siirrettiin Keski-Karjalan väestöä. Väestön uudelleen asuttamista varten perustettiin pika-asutuskomitea, joka perusteli siirtoväen asuttamista maaseudulle yhteiskunnallisilla, taloudellisilla ja oikeudenmukaisuussyillä. Kun karjalaiset omaa syyttään olivat menettäneet maatilansa, oli heille varattava oikeus uuden tilan saamiseen. Se vahvistaisi väestönkasvua ja lujittaisi maanpuolustusta. Asutustilan ja viljelystilan välimaastoon tehtiin uusi tilatyyppejä sekamuotoistila, jolle annettaisiin voimaperäistä maatalouden harjoittamista varten enintään kuusi hehtaaria maatalouskelpoista maata. Kalastajia varten voitiin perustaa myös kalastustiloja, kun luovutetulla alueella oli ollut 1400 taloutta, jotka olivat saaneet elantonsa kalastuksesta päätoimisesti ja 2000 taloutta sivutoimisesti. Maita joutuivat luovuttamaan valtion, seurakuntien ja kuntien lisäksi yhtiöt ja myös yksityiset maanomistajat. Pika-asutustiloja ehdittiin muodostaa noin 8.400 kappaletta joko kokonaan tai osittain, kun jatkosodan alkaminen

kesällä 1941 katkaisi pika-asutuksen karjalaisten muuttaessa suurin joukoin takaisin omille asuinpaikoilleen. Vuonna 1944 karjalaisista

vanhoilla asuinsijoillaan oli jo 70 %. Jatkosodan aikana ennätettiin jo rakentaa uusiakin asuintaloja Karjalaan.

Välirauha Ihalassa on äidin puoleisen isotätini talo Lumivaaran Ihalassa. Talo on tänäkin päivänä pystyssä.

Neuvostoliiton suurhyökkäys kesällä 1944 pakotti karjalaiset uudelleen jättämään kotiseutunsa ja siirtymään länteen uusille asuinsijoille. Heidän lisäksi muuttamaan joutuivat Lapin sodan alta Pohjois-Suomen asukkaat sekä Porkkalan alueen väestö sotilastukikohdan tieltä. Aikanaan Pohjois-Suomen asukkaat Petsamon aluetta lukuun ottamatta pääsivät palaamaan kotiseudulle ja vuonna 1956 myös Porkkalan alueen väestö. Elokuussa 1944 armeija riveissä oli 530.000 miestä, jotka kotiutettiin pääosin sodan loputtua. Maataloudessa oli saavutettu 1930-luvun lopulla lähes täysi omavaraisuus. (Laitinen 52-85).

Maaseutuväestön asuttamista varten säädettiin maanhankintalaki vuonna 1945. Sen mukaan maansaantiin oikeutettuja olivat siirtoväkeen kuuluvat henkilöt, sotainvalidit, sotalesket ja heidän perheensä, sotaorvot, perheelliset rintamasotilaat ja myös maanvuokramiehet ja tiloilta pois joutuvat työmiehet. Kuivatus-metsänparannus- tie- raivaus ja rakennustöistä vastasi Maatalousseurojen Keskusliitto käytännön raivaus- ja rakennustöiden jäädessä

asukkaiden vastuulle. Raivaamattomille tai rakentamattomille maatalousmaiden ottajille myönnettiin perustamispalkkioita. Siirtoväki sijoitettiin uusille asuinsijoille pääosin lähtökuntansa mukaisille alueille. Länsi-Kannaksen kunnat sijoitettiin pitkin rannikkoaluetta ja Itä-Kannaksen kunnat niiden pohjoispuolelle. Laatokan- Karjalan ja Raja-Karjalan asukkaat sijoitettiin pohjoisemmille alueille. (Laitinen 86-119).

Maanhankintalain mukaista asutustoimintaa johti Maatalousministeriön asutusasiainosasto eli ASO. Kuntatasolla toimivat maanlunastuslautakunnat ja asukkaanottolautakunnat, jotka vastasivat maan hankinnasta ja sen luovutuksesta uusille asukkaille. Ason ylijohtajana toimi legendaarinen Veikko Vennamo, joka oli syntynyt Lahdenpohjasta. Vuonna 1954 perustettiin kaikkien asutettujen yhteistyöjärjestöksi Asutus- ja maatilatalousliitto. Maatalousmaata asutustarkoituksiin hankittiin yhteensä yli 350.000 hehtaaria ja kaikkiaan maanhankintalain tarkoituksiin käytettiin maata 2.781.000 hehtaaria. Tiloja

muodostettiin yhteensä 101.000 kappaletta. Näistä viljelysaloja oli lähes 30.000. Hakemuksia näille tiloille tuli 137.000 kappaletta. Hylätyistä valtaosa oli muilta kuin siirtoväkeen kuuluvilta henkilöiltä. Maanhankintatilojen tarvittavien rakennusten rakennusvaihe kesti aina 1960-luvun alkuun saakka. Rakennuksia varten oli laadittu lukuisia mallipiirustuksia asuin- ja navettarakennuksille. Tyypillinen asuinrakennus oli puolitoista-

kerroksinen ulkokuistilla varustettu talo. Navettarakennuksessa oli saman katon alle sijoitettu karjasuojan lisäksi karjakeittiö, maitohuone, hevostalli, rehuvarasto ja kalustusuoja. Sementti- ja punatiili olivat tyypillisiä navettarakennuksen rakennusmateriaaleja. Työpäivät asutustiloilla kuluivat raivauksen ja rakentamisen parissa normaalien maataloustöiden lisäksi. (Laitinen 120-131).

Siirtolaistalo on tyypillinen evakkojen tekemä talouskeskus.

Asutustoiminnan ansiosta yli yhden hehtaarin tilojen luku kasvoi 52.000 tilalla. Lisäksi monet pikkuviljelmät nousivat yli yhden hehtaarin rajan. Vuonna 1959 oli yli hehtaarin olevien tilojen keskimääräinen peltoala 7,9 hehtaaria ja siirtoväen saamien tilojen keskimääräinen peltoala 7,5 hehtaaria. Suomen peltoala kasvoi asutustoiminnan ansiosta noin 150.000 hehtaarilla eli vajaalla kuudella prosentilla. Maataloustuotannon on arvioitu kasvaneen samassa suhteessa. Ylituotantoon tultiin miltei

kaikilla tuotantoaloilla 1960-luvulla ja omavaraisuusraja ylitettiin maidontuotannossa jo 1950-luvun lopulla. Hevosten määrä laski vuoden 1941 359.000 kappaleesta vuoteen 1980 mennessä 22.000:een. Hevosten poistuminen maataloilta vapautti maataloustuotantoa yli 300.000 hehtaarilta. Kesantoalan väheneminen oleellisesti lisäsi myös ylituotantoa. Asutustoiminnan merkitystä tarkasteltaessa pääpaino on ollut usein maatalouden kehityksessä. Itä-Suomessa metsätalouden

merkitys maatalouden ohella on ollut huomattava. Laajamittaisen asutustoiminnan edellytyksenä jo maailmansotien välisenä aikana oli menestyksekkääksi osoittautunut yhteistyö metsäteollisuuden työvoimavaltaisen puunkorjuun ja pientilallisten kesken. Viljelysaloille annettiin metsämaata sen verran, että metsästä riitti kotitarvepuun lisäksi kohtuulliseksi katsottava määrä puun myyntiin. Metsän taloudellisella tuella oli merkittävä osuus Itä- ja Pohjois-Suomen asutustilojen elinkelpoisuudessa. (Laitinen 137-158).

Tämän päivän maaseutu on aivan erilainen ympäristö kuin se oli asutustoiminnan alkuaikoina. Merkittävälle osalle maaseutu toimii ainoastaan asuinpaikkana, kun elanto hankitaan muualla olevista työpaikoista. Julkisen talouden säästöt vähentävät työpaikkoja maaseudulla entisestään. Merkittävä osa asutustiloista on tällä hetkellä kesäasutuskäytössä. Uusia maataloutta täydentäviä elinkeinoja on kehitetty parantamaan maaseudun toimeentuloa. Näitä ovat metsä- ja puutalous, erikoismaatalous, kuten marjan- ja vihanneksen viljely sekä luomutuotanto ja maaseutumatkailu. (Laitinen 234-238).

Uudisraivaajan mietteitä on kirjattu seuraavaan lausuntoon, jossa hyvin kuvastuvat kovia kokeneen sukupolven mietteet:

Jos minua jokin harmittaa, niin se on se, että eräät ihmiset täällä Suomessa sanovat itseään isänmaallisiksi eivätkä ole olleet tätä maata puolustamassa. JA kun heidän olisi pitänyt antaa maaomaisuuksiaan kaiken menettäneille karjalaisille ja tätä maata puolustaneille, he puhuvat maanryöstöstä. Heiltä kysyn, onko

tällainen isänmaallista ja onko se kristillistä. Samat piirit huutaa, kuinka suuri virhe tehtiin, kun muodostettiin näitä tiloja. Sanon: nämä tilat pelastivat koko Suomen. Kuinka mittaamaton olisi ollut se kärsimysten ja katkeruuden määrä, jos näin ei olisi tehty. Tämä lama ja työttömyys on nyt paljon pehmeämpi, mitä se olisi ollut, jos tuota juuriltaan reväistyä Karjalan heimoa ei olisi asutettu. ja pitihän rintamamiehillekin antaa, kun kerran luvattiin sitä maata silloin, kun he ryömivät ja puolustivat näitä maita. (Laitinen s. 277)

Siirtokarjalaisessa kodissa saapuja huomaa usein jotain tavanomaisesta sisustuksesta poikkeavaa: tupakeittiön seinällä on kuvat kotitalosta Karjalassa ja kotipitäjän kirkosta. Monesti esillä on pidetty Karjalasta tuotuja esineitä tai tavaroita, jotka muistuttavat Karjalaisesta perinteestä, kuten esim. karjalainen raanu seinällä. (Laitinen 293-295).

Asutusaikaisista kokemuksista toisen polven karjalaisille on todettu, että työn arvostus, työnteon oppiminen ja monenlaisen työn osaaminen ovat olleet arvostettuja toisen sukupolven piirissä. Työteliäisyyden lisäksi seuraavalle sukupolvelle haluttiin siirtää yritteliäisyyttä ja rehellisyyttä. Maaseutumaisen elämän arvostus on myös säilynyt toisen sukupolven mielissä, vaikka asuinpaikat ovat vaihtuneet asutustiloilta kaupunkiin ja taajamiin. (Laitinen 337-338).

Markku Ruuskanen

Riihipetäjä, sukuseuramme tunnus

Sukuseuramme riihipetäjätunnuksesta on Pentti Asikaisen albumeista löytynyt uusia valokuvia. Tuon tässä valokuvat lehden välityksellä jäsenistömmekin katseltavaksi.

Sukuseuramme tunnus, riihipetäjä, kasvaa Siilinjärven Kuuslahdessa, Rannan Asikkalan pellolla, Nilsiiän menevän tien nro 75 varrella vasemmalla. Siilinjärveltä, moottoritien kohdalta matkaa tasan seitsemän kilometriä. Petäjä on luonnonsuojelulain nojalla rauhoitettu 1950 luvulla. Suvustamme Anna Ruuskanen oli emäntänä kyseisellä tilalla Kalle Asikaisen vaimona 1900 luvun alkuvuosikymmeninä. Sukukirjan kakkososan ensimmäisen painoksen taulu nro 1188 ja toisessa painoksessa taulu nro 1240.

Petäjä on kasvanut nuoruutensa riihen ja ladon läheisyydessä, peltojen keskellä. Iän karttuessa ja ajan kuluessa petäjä on jäänyt yksin, kun vieressä ollut lato on vanhuuttaan ja riihi tarpeettomana 1974 tienoilla purettu pois. Kuvassa lato hämöttää petäjän vasemmalta puolen oksien välistä ja riihen nurkka aivan kuvan vasemmassa reunassa.

Petäjä on nähnyt pitkän elonsa aikana kylän kehittymisen sekä rautatien ja uuden maantien rakentamisen. Sen syntymisen aikoihin todennäköisesti ajeltiin karrytietä kolurattailla, petäjän oikealta puolelta näkyvää, tällä hetkellä ajateltuna niin sanottua vanhaa maantietä pitkin. Uusi, 1950 lopun tienoilla rakennettu maantie jäisi kuvan ottajaan nähden oikealle.

Lato ja riihipetäjä on kuvattu todennäköisesti 1959. Tie nro 75, Nilsiantie jää tässä kuvassa riihipetäjän ja taustalla näkyvän metsän väliin. Riihipetäjän riihestä kuvassa näkyy vähän varjoa oikealla.

Kuvassa riihipetäjän takana näkyvä "penkka" on Siilinjärvi – Juankoski – Joensuu radan pengerrystä. Riihipetäjän riihi jää kuvassa takavasemmalle.

Riihipetäjä riihineen. Aivan kuvan oikeassa reunassa näkyy hieman, kuvan ottohetkellä toiminnassa ollut Rannan kauppa. Heinää taitaa riihenympäryspellolla kasvaa.

"Niin muuttuu maailma Eskoseni", kirjaili jo aikoinaan Juhani Aho. Nilsiantieltä viitta osoittaa Kuuslahden konepajalle. Ei ole latoa, ei ole riittä, riihipetäjän takaa hämöttää Konepaja. Konepajalta lähti paljon erilasta metallitavaraa läheiselle Kemiran, nykyisin Yaran, tehtaalle. Konepaja on lopettanut, kaupat ovat lopettaneet, mautilojen lukumäärä pienenee koko ajan. Riihipetäjä kasvaa, kasvaa ympärystä, korkeutta ei liene kasvanut pitkiin aikoihin. Pääasia, että sukumme tunnus jatkaa, jatkaa vielä pitkään ja voi hyvin. Voi yhtä hyvin, kun sukuseuramme.

***Hyvät sukuseuralaiset,
kun ajelette lomamatkalla, tai ihan muuten vaan huviksenne tietä nro 75 Siilinjärveltä Nilsian suuntaan (voi tulla tietysti Nilsiankin suunnasta), jos muu liikenne antaa myöten, hiljentäkää nopeutta alamäen jälkeen Rannan kohdalla ja katsokaa riihipetäjää. Kukaan ei pane pahakseen, vaikka kääntyisitte Sikamäen tielle ja jalkautuisitte petäjän juurelle. Kuunnelkaa, petäjä kertoo teille, se kertoo suvustamme, se kertoo Annasta ja sukuseurastamme, se kertoo monesta muusta asiasta – niin, on vain osattava kuunnella.***

Asko Ruuskanen

Sukuseuran hallituksen yhteystiedot

Puheenjohtaja

Asko Ruuskanen,

Viljelijäntie 16, 70260 Kuopio

Email: [asko.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi)

p. 0500-759250

Varapuheenjohtaja

Outi Rytönen

Kirkkosäentie 313, 72400 Pielavesi

Email: [outirytonen\(at\)suomi24.fi](mailto:outirytonen(at)suomi24.fi)

Sihteeri

Markku Ruuskanen

Vaaratie 4, 05200 Rajamäki

Email: [markkuj.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi)

p. 050-5729534

Seppo Ruuskanen,

Hoilonkatu 6, 18150 Heinola

Email: [seppoj.ruuskanen\(at\)phnet.fi](mailto:seppoj.ruuskanen(at)phnet.fi)

p. 0400- 770323

Reino Ruuskanen,

Kuuselankatu 31, 04400 Järvenpää

Email: [reino.ruuskanen\(at\)luukku.com](mailto:reino.ruuskanen(at)luukku.com)

p. 041-4601088

Lea Kokko

Ristikkokatu 3 B 19, 00580 Helsinki

Email: [leakokk1\(at\)welho.com](mailto:leakokk1(at)welho.com)

p. 044-5945230

Marita Nygrén

Klaavuntie 1 B 13, 00910 Helsinki

Email: [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com)

p. 040-7089794

Raija Peltola

Peltolantie 1 D 13

04600 Mäntsälä

Email: [raija.peltola\(at\)pp.sonera.net](mailto:raija.peltola(at)pp.sonera.net)

p. 0400-814 931

Jorma Ruuska

Kylväjätie 2 B 8, 33340 Tampere

Email: jore1958@gmail.com

p. 040-5418754